

”ליל העשרים” מאת יהושע סובול

דמות: נחמה

את מתחילה להרשות לעצמך בזמן האחרון יותר מדי.
שפרה ואני נלחמות בשיניים ובציפורניים כדי להוכיח לבחורים שאנחנו,
הבחורות, לא נופלות מהם בכלום. שאנחנו יכולות לעבוד בבלמינה
ובמכוש בדיוק כמוהם.
ואת חושבת זה קל לנו? את חושבת שקל לי לחפור בארות ולנפץ אבנים?
או שזה קל לשפרה? מה את חושבת לך?
ובזמן שאנחנו הורגות את עצמנו במלחמה על מעמד הבחורה בקבוצה,
את הולכת ומצדיקה במין נונשלנטיות כזאת את כל השטויות שעקיבא
ונפתלי מצטטים מווינינגר נגד ”המין החלש”.
למה שאני אניח לה? היא מתחשבת בנו בכלל?
היא חוזרת לה בארבע לפנות בוקר מהאוונטורות שלה, וכשאנחנו קורעות
את עצמנו ממזרני הקש בחמש וחצי עם ידיים פצועות וגוף כואב, אז
לגברת יש איזה כאבי ראש מסתוריים, איזה חולשות מסתוריות, איזו
עייפות מסתורית כזאת, איזה הרגשות לא טובות.
מה את חושבת לך? איך את מרשה לעצמך למצוא כל מיני תירוצים כדי
להשתמט מהקימה בבוקר? מהעבודה?
וזה עוד לא כלום: כשאנחנו מביאות לה את האוכל לאוהל, לפרינצסה
בעלת האינדיספוזיציות המיסתוריות, אוכל שאנחנו חוסכות מפינו, אז
מה היא עושה? נותנת את הגבינה והביצים למפיסטו. לחתול. ועוד יש לה
עזות מצח להסביר בחיוך הנחמד שלה: אין לי תאבון לאוכל הזה. מה
היא רוצה למשל? אפרסק. אפרסק תביאו לה... או זאואר קראוט עם
נקניקיות פרנקפורט...
את חסרת אחריות. את חושבת שאת נמצאת בבית בובות, או מה?...